

Din pietriș răsar fire de bujori. Își croiesc drum printre pietricelele cenușii, acolo unde sunt mai rare, mugurii lor testând aerul, ca niște ochi de melc, se umflă și se deschid, flori uriașe, roșu-închis, strălucitoare și lucioase ca satinul. Apoi explodează și cad pe pământ.

În secunda de dinaintea dezintegrării, seamănă cu bujorii din grădina domnului Kinneer în ziua în care i-am văzut pentru prima dată, numai că aceia erau albi. Îi culegea Nancy. Purta o bluză de culoare deschisă, cu trandafiri roz, o fustă cu trei rânduri de volane și o pălărie de pai care îi acoperea fața. Avea în mână un coș plat, pentru flori; se apleca din șolduri ca o doamnă, ținându-și spatele drept. Când ne-a auzit, s-a întors spre noi, ducându-și mâna la gât, ca și cum s-ar fi speriat.

Pășesc în liniște, cu capul plecat și cu ochii ațintiți în pământ, ținând pasul cu celelalte femei. Facem ocolul careului două câte două, în interiorul spațiului împrejmuیت de zidurile înalte de piatră. Îmi țin mâinile împreunate în față; îmi sunt crăpate, cu încheieturile degetelor roșii. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată altfel. Vârfurile pantofilor îmi apar și dispar de sub poala fustei, când alb, când albastru, scrâșnind pe alee. Pantofii ăștia îmi vin mai bine decât cei de dinainte.

Suntem în 1851. La anul voi împlini douăzeci și patru de ani. Sunt închisă aici de când aveam șaisprezece. Sunt o deținută model și nu creez probleme. Așa spune soția guvernatorului, am auzit-o zicând asta. Mă pricep să surprind conversațiile oamenilor. Dacă sunt îndeajuns de cuminte și de liniștită, poate că la un moment dat îmi vor da drumul; însă nu e ușor să fii cuminte și liniștită, e ca și cum ai atârna de marginea unui pod de pe care deja ai căzut; doar atârni în gol, fără să te miști și totuși asta te stoarce de puteri.

Mă uit la bujori cu coada ochiului. Știu că n-ar trebui să fie aici: e aprilie și bujorii nu înfloresc în aprilie. Au mai apărut trei acum, chiar în fața mea, răsărind din mijlocul cărării. Pe furiș, întind mâna ca să apuc unul. E uscat la atingere și îmi dau seama că e făcut din pânză.

Apoi, ceva mai în față, o văd pe Nancy, în genunchi, cu părul despletit, cu sângele șiroindu-i pe față, intrându-i în ochi. În jurul gâtului poartă o basma de bumbac albă, cu flori albastre, nigeluțe, e a mea. Își ridică fața și își întinde mâinile spre mine, a îndurare; în urechi are cerceii de aur pe care cândva mi-i doream atâta, dar pe care acum nu-i mai invidiez, Nancy poate să-i păstreze, pentru că de data asta va fi altfel, de data asta am să alerg în ajutorul ei, am s-o ridic de jos și am să-i șterg sângele cu fusta, am să încropesc un bandaj din juponul meu și totul va fi diferit. Domnul Kinnear are să vină acasă după-amiază, o să vină călare până pe alee și McDermott o să ia calul, apoi o să intre în salon, iar eu am să-i fac o cafea pe care Nancy o să i-o ducă pe tavă, așa cum îi place ei să facă, iar el o să spună, Ce cafea bună; iar noaptea licuricii o să-și facă

apariția în livadă și o să se audă muzică la lumina felinelor. Jamie Walsh. Băiatul cu fluierul.

Aproape că am ajuns lângă Nancy, pe locul unde stă îngenunchată. Dar nu ies din rând, nu alerg, ci continui să merg, în pereche; apoi Nancy zâmbește, i se vede doar gura, pentru că ochii îi sunt acoperiți de sânge și păr, după care se risipește într-o sumedenie de petice colorate, formând o grămăjoară de petale roșii din pânză, de-a lungul prundișului.

Îmi duc mâinile la ochi, pentru că s-a-ntunecat brusc, iar un bărbat care ține în mână o lumânare blochează accesul pe scările care duc în sus; iar pereții pivniței mă înconjoară din toate părțile și știu că nu voi mai ieși de aici niciodată.

Asta i-am spus doctorului Jordan când am ajuns aici cu povestirea.

*Grace Marks
alias Mary Whitney*

*Așa cum au apărut în fața tribunalului. Acuzați de uciderea
domnului Thomas Kinnear și a lui Nancy Montgomery*

James McDermott

UCIDEREA DOMNULUI THOMAS KINNEAR
ȘI A MENAJEREI LUI, NANCY MONTGOMERY,
LA RICHMOND HILL
URMATE DE PROCESUL LUI GRACE MARKS
ȘI AL LUI JAMES McDERMOTT
ȘI DE SPÂNZURAREA LUI JAMES McDERMOTT
LA NOUA ÎNCHISOARE DIN TORONTO,
21 NOIEMBRIE 1843

Grace Marks o servitoare era,
Și numai șaispe ani avea,
McDermott de grajduri se ocupa,
Pentru Thomas Kinnear lucra.

Un gentilom Thomas Kinnear era,
Și-o viață tihnită el ducea,
Pe menajeră o iubea,
Nancy Montgomery o chema.

O, Nancy dragă, nu te-ngrijora
Căci trebuie să mă duc în oraș,
Să scot niște bani pentru domnia-ta,
De la Banca din Toronto.

O, dar Nancy nu s-a născut doamnă,
O, dar Nancy nu-i nici prințesă,
Și totuși în mătase și satin se-mbracă,
De cea mai bună speță.

O, dar Nancy nu s-a născut doamnă,
Și totuși ca pe-o sclavă mă tratează,
Mă muncește din zori până-n seară,
În mormânt mai că mă bagă.

Grace pe bunul Thomas Kinnear îl iubea,
Iar McDermott de Grace se-ndrăgostea,
Și tocmai aceste iubiri vă spun,
Le-au făcut viața scrum.

O, Grace, iubita mea te rog să fii,
Vai, dar eu chiar n-aș putea,
Însă, dacă mă iubești cu adevărat,
Omoar-o pe Nancy Montgomery.

McDermott un topor i-a dat,
Și capul lui Nancy pe loc a crăpat,
Apoi până la beci a târât-o
Și pe scări a azvârlit-o.

O, cruță-mi viața, McDermott,
Cruță-mi viața, a spus ea,
Cruță-mi viața, Grace Marks,
Și trei rochii îți voi da.

Și nu-i vorba aici de mine,
Și nici de-al meu copil nenăscut,

Ci de dragul lui Thomas Kinnear,
Aș vrea ca ziua de mâine s-apuc.

McDermott de păr a ținut-o,
Iar Grace Marks de țeastă,
Și-mpreună acești doi monștri,
Au sugrumat-o până-au lăsat-o fără viață.

Vai ce-am făcut, sufletul mi-e pierdut,
Și pentru viața mea mă tem!
Atunci, ca să scăpăm, când se-ntoarce,
Pe Thomas Kinnear o să-l aranjăm.

O, nu, o, nu, te rog n-o face,
Cruță-i viața, te implor,
Nu, căci ca să-mi fii iubită
Pe el trebuie să-l omor.

Thomas Kinnear s-a-ntors acasă
Și-n bucătărie se afla la masă,
Când McDermott în inimă l-a împușcat,
Ce cu sânge a-mproșcat.

Negustorul a venit în vizită,
Cumpărați o rochie de la mine;
O, pleacă de-aici negustorule,
Căci nu de rochii duc eu lipsă.

Măcelarul a trecut pe-acolo,
Ca în fiecare săptămână:
O, pleacă de-aici măcelarule,
C-avem carne să ne mai rămână.

I-au luat lui Kinnear tot argintul,
 Și tot aurul i l-au furat
 I-au luat calul și trăsura,
 Și spre Toronto au plecat.

Iar când miezul nopții a bătut,
 La Toronto au ajuns,
 Apoi au trecut lacul, spre State,
 Sperând astfel la libertate.

Apoi Grace de mână pe McDermott l-a luat,
 Cu un curaj nebun se pricopsi,
 Și la Hotel Lewiston au înnoptat,
 Sub numele de Mary Whitney.

În pivniță cadavrele au fost aflate,
 Dosită sub un ciubăr, moartă,
 Fața lui Nancy era neagră toată,
 Iar Kinnear fusese-ntins pe spate.

Și judele Kingsmill în urmărire a plecat,
 O cursă specială a comandat,
 Cu care repede s-a deplasat,
 Până la Lewiston și peste lac.

Nici șase ore bune n-au trecut,
 Sau poate să fi fost puțin mai mult,
 Când la Hotelul Lewiston el a sosit,
 Și chiar la ușa lor a ciocănit.

O, cine e, Grace dulce a glăsuțit,
 Și ce treabă ai cu noi?

O, pe Thomas Kinnear voi l-ați căsăpiti,
 Pe el și pe Nancy Montgomery.

La tribunal Grace Marks în picioare a stat,
 Și a negat totul foarte răspicat,
 Nu am văzut-o moartă,
 Nu l-am văzut căzând.

M-a obligat să-l însoțesc,
 Zicându-mi că altfel o pășesc,
 Că are să mă împuște de vorbesc,
 Și-n Iad o să ajung să putrezesc.

McDermott în picioare s-a ridicat,
 N-am făcut-o singur,
 Și doar de dragul ei,
 Grace Marks, ea m-a încurajat.

Tânărul Jamie Welsh la bară a fost chemat,
 Să spună adevărul a jurat,
 O, Grace rochia lui Nancy o poartă,
 Rochia, dar și boneta.

Pe McDermott de gât l-au spânzurat,
 Sus în ștreang a atârnat,
 Iar Grace a fost în temniță aruncată,
 Acolo să se căiască-amarnic, să jelească.

După o oră, două, cât a atârnat,
 Trupul lui McDermott a fost luat,
 Și în bucăți a fost tăiat,
 La Universitate.